

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Bellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 23.

Den 1. September 1879.

28. Aargang.

Betinget Frelse.

(Fra «Deseret News.»)

Læren om betinget Frelse, eller Frelse ved kun én Herre, én Tro, én Daab, én Maade, ét System, ét Evangelium og ét Præstedømme, er for Nærværende en højt upopulær Lære, men Popularitet eller Upopularitet kan aldrig gøre Sandhed til Løgn og Løgn til Sandhed. Dersom Læren om betinget Frelse er falsk, vil en Verdens Popularitet aldrig gøre den sand. Dersom den derimod er en sand Lære, vil den største Upopularitet aldrig kunne tilintetgjøre dens Uforanderlighed eller Sandfærdighed. Gjenstanden skal derfor behandles aldeles uafhængig Popularitet eller Upopularitet. Lad os hellere kalde til vor Hjælp, vor sunde Fornuft, Forstand og Nabenbåring. Bort Formaal vil være at vise klart, at betinget Frelse er en sand, begrundet og bibelsk Lære, og at det er en absolut Umulighed for en sand Bibeltroende at kunne nære en eneste modstridende Tanke.

Tilfyneladende benægte en stor Del af Kristendommen Tilstedeværelsen af be-

tinget Frelse. Men ved nærmere Under søgelse maa alle Sekter enten erkjende Sandheden af Læren eller ogsaa erklære dem selv som falske Lærere, Bedragerer, ganske blottede for den mindste Stygge af virkelig Fuldmagt til at virke som Religions-Lærere. Et af disse Resultater er uundgaaelig.

Vi spørge Baptist Præsten, hvad der bewirker ham til at bruge sin Tid med at prædike særegen Tro. Hvorfor ikke arbejde paa Marken eller i en eller anden Virksomhed? Han svarer, at han kan gjøre sig mere nyttig ved at prædike. Vi spørge: hvad Nytte gjør hans Prædiken? Hans Svar maa blive: til Sjæles Frelse. Men vi maa videre bemærke, at Statskirken, som jo eksisterer i den eneste Hensigt at frelse Sjæle, har Universiteter til at uddanne Mænd til at prædike, har en Kirke i omtrent hver en Landsby, hvor Frelse bliver forkyndt, har Præster, som blive betalte, pensionerede og lønnede i den udtryffelige

Hensigt at udføre dette nødvendige Frelsensværk. Hvorfor overlade I da ikke dette Frelsensværk til disse Præster? Hvorfor blande sig ind i deres bestemte og anerkjendte Kaldelse? Hans Svar maa være, og hans eneste Svar kan være, at Statskirken ikke er den sande Kirke; at dens Præster have ingen Myndighed og at de ikke kunne prædike Frelse paa den rette Maade; at hans egen Baptists Kirke er den sande Kristi Kirke; at Baptists Præsterne ere de sande myndige Frelsens Forkyndere, og at de prædike den sande og eneste Vej til Frelse. De kunne ikke unddrage sig at svare saaledes. Han er fangen, der ingen Vej at undslippe. Han maa enten erklære sin Nabopræst for at være en falsk Lærer og sig selv som en sand, eller ogsaa tilstaa, at han selv er en lav, skindhellig Bedrager, som aldeles ingen Myndighed har; en lav, elendig Hykler og Smigrer, som søger at drage Binding af Folkets Enfoldighed og Lettroenhed. Han kan saaledes ikke benægte Læren om betinget Frelse; han er fangen og den brækker ham i Stykker.

Nogle kunde helde til den Mening, at baade Stats-Kirken og Baptists-Kirken ere sande, at begge Kirkers Præster have Myndighed — lige Myndighed, den ene med den anden. Dette er, paa en direkte Maade, at fordømme begge Partier. Det er ganske umuligt for to, hinanden modsatte Kirker med lige Myndighed at være en sand Kirke eller Part eller Del af den sande Kirke. Intet fornuftigt Menneske kunne nogensinde komme frem med en saadan Ide. To, hinanden modsatte Principer kunne aldrig i Evidens blive ét Princip. Et af Principerne maa falde. Dersom man vil komme og fortælle os, at to uoverensstemmende Sætter have lige Myndighed, ville vi tillade os at paastaa, at ingen af dem

har den mindste Myndighed, og enhver fornuftig Mand vil støtte vor Paastand. Victoria er Englands sande og retmæssige Dronning. Hendes Myndighed og hendes Rettigheder ere uomtvistede. Hun regjerer uafhængigt. Hvorfor? Fordi hun er Nationens eneste og sande Regent. Det er umuligt for nogen anden Kvinde at kunne, paa lovlig Maade, gjøre Krav paa at have lige Rettigheder med hende. Den kongelige Myndighed er udelukkende lagt i den Persons Hænder; ingen anden Person kan have den mindste lovlige Ret til den. Saaledes kan den sande og lovlige Fuldmagt og Myndighed være fuldstændig givet til en Kirke, og ingen anden Kirke kan have den mindste lovlige Fordring paa den. Den sande Kirke kan have mange Afdelinger paa Jordens Overflade, men de maa alle være forenede og lydige til Hovedet. To sande Kirker, to sande Troesbetjendelser, to sande Prædikanter, forskjellige fra hverandre, hinanden modsigende, fremstiller en uforenelig Umulighed; det er fuldkommen meningsløst og jurimeligt. Det er den vildeste og ufornuftigste Ide som Nogen kan fremkomme med. Den maa være indfangen „udenfor Tid og Rum.“ En Mand med den simpleste og tarveligste Forstand kan i et Øieblik se det Urimelige i en saadan Paastand. Skjøndt urimelig som den er, meningsløs som den er, unaturlig som den er, er den dog en Indlings Gjenstand og en skinnende Prøve paa vor Kristendoms „Evangelie-Lys's“ visse Dumhed. Kunne vi undre os over den hastige Omsiggriben af Deismus (Tro paa Gud ved Fornuften), Gudsfor nægtelse eller Bantro, naar vi betragte de naragtige, taabelige Lærdomme, som blive lærte i vore Dage, med Skindhellighed, Langanfigtethed og Frækthed? Kunne vi undre os over, at Verden lider af Religions-

syge? Er det forunderligt, at de oplyste Romersk-Katholske betragte Sekterismen som et Onde, et sjælesfordærvende Kjætter? Hvad er den naturlige Følge af, at Menneskene se hundrede forskjellige Sekter, som alle tro forskjelligt, lære forskjelligt og handle forskjelligt, og dog til samme Tid tage hinanden i Haanden som Brødre og med Højtidelighed erklære for hele Verden, at de alle ere forenede i én Tro, ét Haab og én Kaldelse? Den naturlige Følge af alt dette bliver, at oprigtigtænkende Mennesker betragte dem Alle som Verke-Bedragere, som ikke tage det saa nøje, hvilke Midler der blive anvendte for Forfremmelsen af deres Parti-Hensigter, eller ogsaa, at de ere grovt uvidende om, hvad de lære; men i ethvert Fald vil deres Bekjendelse ikke have den forønskede Virkning. Paa den anden Side, hvad vil den naturlige Følge blive paa de begavede og oplyste Mennesker af hundrede forskjellige Sekter, som alle kalde dem Kristne, som alle tro paa én Bibel, én Lovbog, alle foregivende at blive ledede af én Aand, og dog til samme Tid Ingen af dem lære i Overensstemmelse med Bibelen, Enhver lærer hinanden modstridende Lærdomme, Enhver styret ved modsatte Love; Enhver paa-virket af en forskjellig Aand; Enhver aabent erklærende, at alle de Øvrige ere falske og, naturligtvis, fordømmer dem til den evige Ild? Lad os tage Cobbelts Svar: — „Den naturlige og nødvendige Følge maa være, at Mange ville tro, at ingen af dem have Sandheden og, at det er falsk Altsammen, og kun udtænkt for at staae Fordel for dem, som lære det.“ De franske Gudsforægttere vide fuldt vel, at der kun kan være én sand Religion; dersom altsaa fyrretyve Religioner bleve fremstillede for dem, maa nødvendigvis de niogtredive være falske.

Vi kunne betragte det fra hvilken

Side vi ville, findes der en vitterlig Uoverensstemmelse og Uenighed Sted i den sekteriske Verden. Der er kun én sand Tro. Sund Fornuft, Forstand og Aabenbaring grunde dette ubenegtelige Faktum. Den er, aldeles nødvendig, en uomstødelig Sandhed. En Deist eller en Atheist bliver benævnet med en hel Del Ugenavne og hans Selskab betragtet som fordærveligt af dem, som bekjende sig til Kristendommen, fordi han ikke kan forene den Uenighed, Forvirring og aabenbar Modsigelse, som findes i den nyere Kristendom, med den skjønne, oplyste og ædle Ide han har om en mægtig Guddom, som besidder uendelig Magt, Visdom og Herlighed. Medens disse samme Kristne omfavne med Uværdighed dem, som forsvare den uhyre Løgn, den lave, falske Betydning, den frække Paastand, at den store Jehovah er Ophavsmanden til al denne Forvirring.

Læren om betinget Frelse er et evigt Princip, uforanderligt som Jehovahs Throne. Den har eksisteret før Stabelfen, har eksisteret siden og vil eksistere efter den sidste Stabelse. Var det ikke for disse Betingelsers Principer, vilde der ikke være nogen Lov, Retfærdighed, Raade, Orden, Organisation, Ære, Herlighed, Dyd, Belønning, Straf, ingen Himmel, infet Helvede, Intet at frygte, Intet at haabe. Denne Jord vilde være lige saa god som Himmelen, og Jehovahs Throne ikke mere usikkert end de Fordømtes Fængsel. Det er dette selv samme Betingelses Princip, som med ufejlbarlig Sikkerhed, bestemmer enhver Grad mellem Dyd og Lære, mellem Ære og Vanære, mellem Herlighed og Skændsel.

Lad os undersøge Skrifternes Betydninger angaaende betinget Frelse. Vi ville fra Begyndelsen følge Tidens Gang.

Den eneste Maade hvorpaa Harmoni i

Himmelen kunde erholdes, var ved nøjagtig Sagttagelse af Lovene og ved absolut Underkastelse til Hovedet. Lucifer, Morgenrødens Søn, satte dette Spørgsmaal paa Prøve. Han blev nedkastet. Andre som havde taget Del med ham, fik samme Skjæbne.

Adam var sat i Edens Have, hvor enhver Ting som kunde fryde Øjet, fængsle Tanken og oplyse Hjertet, fandtes. Jehovah aabenbarede til ham Læren om betinget Frelse: „Paa den Dag Du æder deraf skal Du visseelig dø“. Den eneste Maade, som her var givet til at frelses fra Synd, Sorg og Død var denne: Afholdenhed fra at nyde Frugterne af et vist Træ. Dette var en uigjenkaldelig Befaling fra lovlig Autoritet, ja fra den evige Gud. Det var uden Gylbigheid, hvad den Dnde sagde, hvad Eva jagde eller hvad nogen anden Person sagde, hvor ophøjet hans Stilling eller Autoritet end maatte være. Læren om betinget Frelse var givet, den var sand, den var tro. Den Dnde, den Listige, den Falske, prædikede mod betinget Frelse; han sagde, at det var en falsk Lære: „Du skal ikke dø.“ Han bedrog Eva, Eva overtalte Adam, Adam overtraadte; det viste sig, at den Dnde var en Løgnere, Adam opdagede dette ved sørgelig Erfaring, og hans Efterkommere indtil denne Dag, ere levende Vidner om Sandheden af Læren om betinget Frelse. Saaledes vil det kunne ses, at den er en sand Lære og at den Dnde var en Modstander af den fra Begyndelsen af.

Men vi maa gaa hurtigt gennem Skrifterne. Vi have hverken Plads eller Tid at undersøge eu for en, de gamle hæderlige Mænds, Profeternes Vidnesbyrd, vi vilde ellers finde, at de alle, som overhovedet var udsøgte for at prædike, uden Undtagelse prædikede Læren om betinget Frelse.

Vi komte til Noah, den berømte Retfærdighedens Prædikant for Syndfloden. Et hundrede og tyve Aar før Arken blev bygget, prædikede Noah Læren om betinget Frelse. Den eneste, den udelukkende Vej, som var beredt og udpeget til Frelse, var Arken. Den var fuldkommen forskjellig fra hvad andre Profeter og Lærere lærte og troede. Noahs Lære var sand, og Gud vilde ikke bemyndige nogen Anden at prædike en anden Lære. Noahs Lære var om betinget Frelse.

Johannes den Døber prædikede Læren om betinget Frelse: „Æren ligger allerede ved Roden af Træet, og hvert Træ, som ikke bærer god Frugt, skal omhugges og kastes i Ilden.“

Kristus prædikede ogsaa Læren om betinget Frelse: „Sandelig, sandelig siger jeg Eder, uden Rogen bliver sødt paaany af Vand og Aand kan han ikke se Guds Rige. Uden I omvende Eder skulle I ligeledes omkomme. Jeg er Vejen, Sandheden og Livet, og der kommer Ingen til Faderen uden ved mig. Hvo, som ikke gaaer ind af Døren til Faarestien, men stiger andetsteds over, han er en Tyv og en Røver. Der skal være én Hjørde og én Hyrde. Hellige Fader, bevar dem i dit Navn, hvilke Du har givet mig, at de maa være Et ligesom vi. Gaar ud i al Verden og prædiker Evangeliet for al Skabningen; hvo, som tro og blive døpte, skulle blive salige, men dem, som ikke tro, skulle blive fordømte.“ Dette er tydeligt nok. Der var mange Farisæer, Saduæer og Essæer i Jesu Dage, men deres Religion var ikke tilstrækkelig betinget. „Uden at Eders Retfærdighed ikke overgaar de Farisæers og Skriftkloges Retfærdighed, kunne I ingelunde ind i Himmeriges Rige.“

Paa Pintsedagen prædikede Peter, fyldt med den Hellige Aand, Læren om

betinget Frelse til Menneskene af enhver Nation under Himmelen. Hør hvad han siger: „Omvender Eder og Enhver af Eder lader sig døbe i Jesu Kristi Navn. Lader Eder frelse fra denne vanartige Slægt.“ Tre tusinde Personer troede Læren om betinget Frelse, som Peter forkyndte, og bleve, som Følge deraf, døbte den samme Dag. Læreren vil erindre, at disse tre tusinde Personer vare ikke hvad vi almindelig betragter som „ryggesløse Syndere“, men religiøse, gode Mænd, som havde bevist deres Oprigtighed og Tro ved at komme sammen fra alle Nationer til Jerusalem i den udtrykkelige Hensigt at tilbede; men deres Religion, deres Andagt, deres Tilbeden var utilstrækkelig, og Peter havde Urigtighed nok til rent ud at sige dem dette. Oprigtighed hos et Individ er intet Bevis for, at han er paa den „rette Vej.“ Om jeg ønskede at gaa til et vist Sted, og jeg gik just i den modsatte Retning, vilde jeg aldrig naa mit Maal uden at jeg vendte om og tog den rigtige Retning.

Peter siger videre: „Og der er ikke Frelse i nogen Anden, thi der er og ikke noget andet Navn under Himmelen givet blandt Menneskene, ved hvilket vi skulle blive frelst.“

Skjøndt Kornelius modtog Engles Betjening og den Hellig-Aands Gave, fandt han dog, at Frelse var forbunden med visse Betingelser, og Peter befalede ham at lade sig døbe, paa det at han kunde blive frelst.

Den Unde veed meget vel, at Læren om betinget Frelse er sand. Der siges et Sted: „Jesús kender jeg, Paulus kender jeg, men hvo ere I?“

Jakob prædikede Læren om betinget Frelse: „Men den, som stuer ind i Frihedens fuldkomne Lov og bliver ved dermed, denne er ikke bleven en glemsom

Tilhører, men Gjerningens Gjører; denne skal vorde salig i sin Gjerning. Thi dem som sige at holde den hele Lov, men støder an i ét Punkt, han er styldig i dem alle. Mon en Kilde kan udgyde af det samme Væld sødt Vand og beeft? Mon et Figen træ, mine Brødre, kan give Oliven eller et Vintre Figen? Saa kan ingen Kilde give salt og sødt Vand. Men have i beeft Rid og Rivagtighed i Eders Hjerter, da roser Eder ikke eller lyver mod Sandheden. Denne er ikke Visdommen, som kommer ovenfra, men jordisk, kjødelig, djævelst; thi hvor Rid og Trætte er, der er Forvirring og al ond Handel. Brødre, dersom Nogen iblandt Eder er faren vild fra Sandheden, og Nogen omvender ham, den vide, at hvo som omvender en Synder fra hans Vejs Vildfarelse, han frelser en Sjæl fra Døden og stjuler Syndernes Mangfoldighed.“

Judas prædikede Læren om vilkaarlig Frelse: „Da jeg alvorligen havde foresat mig at skrive om den sælles Frelse, fandt jeg det fornødent at skrive med Formaning om at stride for den Tro, som engang er overantvordet de Hellige. Thi de sagde Eder, at i den sidste Tid skulde der være Bepottere, som vandre efter deres Ugudeligheds Lyfter. Disse ere de som affondre sig, dyrkte, som ikke have Aand.“

St. Johannes prædikede Læren om betinget Frelse: „De ere udgangne af os, men de vare ikke af os, thi dersom de havde været af os, da vare de vel blevene hos os. Men det skulde vorde aabenbart, at de ikke alle ere af os. Dette haver jeg skrevet Eder om dem, som Eder forsøre. — Elstelige, tro ikke enhver Aand, men prøv Aanderne om de ere af Gud, thi mange falske Profeter ere udgangne i Verden. Vi ere af Gud. Hvo, som kender Gud, hører os; hvo,

som ikke ere af Gud, høre os ikke. Derpaa kjende vi Sandhedens Aand og Vildfarelsens Aand. Hvo som haver Sønnen haver Livet; hvo, som ikke haver Guds Søn haver ikke Livet. Og vi vide, at vi ere af Gud, og at hele Verden juffer i Ugudelighed. Hvem, som afsøige og ikke blive i Kristi Lærdom, have ikke Gud; men den, som blive i Kristi Lære, har baade Faderen og Sønnen. Derksom Rogen kommer til Eder og spører ikke denne Lærdom, ham annammer ikke tilhuse, og byder ikke velkommen. Thi hvo som byder ham velkommen, bliver delagtig i hans onde Gjerninger. Salige ere de, som gjøre hans Befalinger, paa det de maa faa Afgang til Livets Træ og indgaa gennem Stadens Porte. Men udenfor ere Hundene og Troldkarlene og Skjorlevnerne og Manddraberne og Afgudsdyrterne og Hver, som elsker og øver Løgn."

Sluttelig, Apostelen Paulus troede fuldt og fast, og kjæmpede tappert for Læren om betinget Frelse. Han vidste, at den var Retfærdighedens Haab og Himmels Besæftning. Hvad siger han?: „Saa være det Eder vitterligt, I Mænd, Brødre, at ved ham kundgjøres Eder Syndernes Forladelse; og fra Alt, hvorfra I ikke kunde vorde retfærdiggjorte ved Mose Lov. Jeg stammer mig ikke ved Kristi Evangelium; thi det er en Guds Kraft til Frelse og Saliggjørelse for hver den, som tror, baade for Jøde først og for Græker. — Men jeg formaner Eder, Brødre, ved vor Herre Jesu Kristi Navn, at I alle føre den samme Tale, og at der ikke maa findes Splidagtigheder iblandt Eder, men at I skulle være forenede i det samme Sind og i den samme Mening. Thi mig er tilkjendegivet om Eder, mine Brødre, af Chloës Husfolk, at der er Trætter iblandt Eder. Jeg mener nemlig, at Enhver af Eder siger:

jeg er Pauli eller jeg er Apollos eller jeg er Kepha eller jeg er Kristus. Er da Kristus delt? Mon Paulus være forskæftet for Eder? eller ere I døbte til Pauli Navn? Thi I ere endnu kjødelige. Efterdi der er Rid og Riv og Tvedragt iblandt Eder, ere I da ikke kjødelige og omgaaes efter mennestelig Bis. Naar En siger: jeg er Pauli, men en Anden: jeg er Apollos: ere I da ikke Kjødelige? Hvo er da Paulus? og hvo er Apollos? uden Tjenere, ved hvilke I bleve Troende, og det, efter som Herren haver givet Enhver. Thi Ingen kan lægge en anden Grundvold end den, som er lagt, hvilken er Jesus Kristus. Fremdeles minder jeg Eder, Brødre! om det Evangelium, som jeg forkyndte Eder, hvilket I og annammede, i hvilket I og ere vedblevne, ved hvilket I og blive salige, dersom I det beholde efter den Tale, hvormed jeg forkyndte det, med mindre I have troet letfindigen. Naar han har tilintetgjort alt Fyrstendømme og al Bælde og Magt. Men naar alle Ting ere blevne ham underlagte, da skal og Sønnen selv underlægge sig ham, som haver underlagt ham alle Ting, at Gud skal være Alt i Alle. Thi Kristi Bellugt ere vi for Gud, baade iblandt dem, som frelses, og iblandt dem, som fortabes; for disse en Dødsens Lugt til Død, for hine en Livsens Lugt til Liv. Derfor ere vi Sendebud i Kristi Sted, som om Gud formanede Eder formedelst os; vi bede i Kristi Sted: lader Eder forlige med Gud. Bliver fuldkomme, formaner hverandre, haver et Sind. Jeg undrer paa, at I saa snart lader Eder afvende fra den, som kaldte Eder ved Kristi Naade til et andet Evangelium; endog der er intet andet; kun er der nogle, som forville Eder og ville forvende Kristi Evangelium. Men dersom endog vi eller en Engel fra Himmelen prædiker Eder

Evangelium anderledes, end vi have prædiket Eder det, han være en Forbandelse. Som jeg sagde, saa siger jeg nu igjen: dersom Nogen prædiket Eder Evangelium anderledes, end I have annannet det, han være en Forbandelse. O, I uforstandige Galater! hvo haver fortryllet Eder, at I ikke lyde Sandheden? — At oprette en Husholdning i Tidernes Fylde, for at samle Alt under et Hoved i Kristo, baade det som er i Himlene og paa Jorden, udi ham. — For denne Sags Skyld bøjer jeg mine Knæ for vor Herres Jesu Kristi Fader, af hvem al Faderlighed kaldes i Himmelen og paa Jorden. Der er ét Legeme og én Mand, ligesom I ere kaldte til ét Haab i Eders Rald; én Herre, én Tro, én Daab, én Gud og Alles Fader, som er over Alle og ved Alle og i Eder alle! — Indtil vi alle naa til Enhed i Troen og Guds Søns Erkjendelse, til Mands Modenhed, til Kristi Fyldes vogne Alder, at vi ikke mere skulle være Børn og lade os tumle som Bølger og omdrive af ethvert Lærdoms Vejr, ved Menneskenes Spil, ved Træstthed og Forsførelsens Kunstgreb. At I staa fast i én Mand og stride med mig af én Sjæl for Evangelii Tro, naar den Herre Jesu Aabenbarelse fra Himmelen med sin Magts Engle, med Åbslue, naar han bringer Hævn over dem, som ikke kjende Gud, og over dem, som ikke ere vor Herre Jesu Kristi Evangelium lydige. Men Manden siger klarere, at i de sidste Tider skulle Nogle affalde fra Troen og hænge ved forsøreriske Mander og Djevles Lærdomme. Siv Agt paa Dig selv og paa Lærdommen; hold ved dermed. Men naar Du gjør dette, skal Du frelse baade Dig selv og dem, som høre Dig. Dersom Nogen lærer anderledes og holder sig ikke til vor Herre Jesu Kristi sande Ord og til den Lærdom,

som fører til Guds frygtighed, han er opblæst, skjøndt han Intet ved, men er syg for Spørgsmaal og Ordkrig, hvoraf kommer Avind, Trætte, Bespottelse, ond Mistanke, og forvendte Handlinger af Mennesker, fordærvede i Sindet, berøvede Sandheden, som mene, at Guds frygt er en Binding. Hold Dig fra Saadanne. O, Timotheus, bevar det, som er Dig betroet, og fly den vanhellige og løse Snak, og Tvistighederne af den falskelige saakaldte Kundskab, hvilken Nogle bekjende sig til, og fejlede i Troen. Men vid dette, at i de sidste Dage skulle vanskelige Tider være at forvente. Thi Menneskene skulle være egenkjiarlige, pengegierrige, overmodige, hoffærdige, Bepottere, Forældre ulydige, utaknemmelige, vanhellige, ukiærlige, uforklignelige, Bagtalere, umaadelige, unilde, uden Kiærlighed til det Gode, Forrædere, fremsufende, opblæste, som mere elske Belyst end de elske Gud, som have Guds frygtigheds Skin, men fornægte dens Kraft. Fly ogsaa disse, som lære altid, men kunne aldrig komme til Sandheds Erkjendelse. Men ligesom Jannes' og Jambres imodstode Moses, ligesaa inodstaa ogsaa disse Sandheden. Mennesker, fordærvelige i Sindet, forfæstelige i Troen. Men onde Mennesker og Bedragere fare frem til det Bærrer; de forsøre og forsøres; thi Tiden vil komme, da de ikke skulle fordrage den sunde Lærdom, men efter deres egne Lyster vælge dem selv Lærere i Hobetal, efter hvad der kildrer dem i deres Dren; og de skulle vende deres Dren fra Sandheden og henvende dem til Fabler. De foregive, at de kjende Gud, men fornægte ham med Gjeringerne, vederstyggelige som de ere, og ulydige og uduelige til al god Gjerning."

(Fortsattes Side 363.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1. September.

Et andet Korstog mod de Hellige.

Mandagen den 11. August bragte Telegrafsen følgende mærkværdige Efterretning fra den anden Side af Atlanterhavet:

„De Forenede Staters Regjering i Washington har med sidste Post sendt en Note til sine Gesandter i England, Tydsland, Norge, Sverig og Danmark, hvori der nedlægges Protest mod yderligere Indvandring af Mormoner i de Forenede Stater. Der erklæres i Noten, at Bigami overalt i de Forenede Stater er en Forbrydelse, og at de Mormoner, der agte sig til Utah, gaa derhen med det aabenlyse Forsæt at krænke denne Lov. Noten anfører de paagjældende Lovbestemmelser og de Jurykjendelser, der ere blevne affagte i Henhold dertil. Regjeringen udtaler som sin bestemte Villie, retslig at ville forfølge Enhver i Utah, mod hvem der foreligger Beviser for, at han i navnte Henseende har krænket Loven. Det paalægges Gesandterne at meddele de Regjeringer, hos hvilke de ere accrediterede, en Afskrift af denne Note, og paa den venstabeligste Maade gjøre disse Magter opmærksomme paa, at det vil være en Retfærdighedshandling mod deres egne Underjaatter, særlig den kvindelige Del af samme, at søge at fraraade dem at give efter for de Forblindelser, hvorved Mormonassendingerne friste dem til at nedfætte sig i Utah. Endvidere gjøres der opmærksom paa, at den nordamerikanske Regjering vil anse det for en Beskæftiggelse fra Magternes Side, om disse ville betragte hele Mormonisagen i det samme Lys, af Hensyn til, at Mormonerne komme til Nordamerika i den bestemte Hensigt at ville krænke Loven. Gesandterne opfordres til at instruere de Forenede Staters Konsuler om, at de skulle være behjælpelige med at staffe Underretning angaaende den Maade, hvorpaa Mormonkirken bliver rekruteret fra Udlandet, og at disse Indberetninger skulle sendes til Washington. Man antager, at denne Note er et foreløbigt Skridt fra Regjeringens Side, som vil blive efterfulgt af et Forbud mod Landsættelse af Mormoner i amerikanske Havne, da Regjeringen føler sig forpligtet til at forhindre Indvandring af Personer, der stille sig fjendtlige til de bestaaende Love.“

Det kunde antages af Folk, som ere uvidende om de Sidst-Dages Helliges Institutioner og Egenheder, at Beretningen om de Forenede Staters Ministres Foretagende vilde skabe Forvirring mellem disse. Intet er fjernere fra Sandheden end en saadan Anskuelse. De betragte Alle en saadan Tilskjendegivelse af Skindhellighed og Intolerance med Kolighed og Kulde. Vi tør endogjaa vove at sige, at det er dem en Kilde til Opmuntring i Stedet for til Forsagthed.

De Sidst-Dages Hellige forvente, ligesom de forrige Dages Hellige, ikke at blive behandlede af Verden og dens Regjeringer med den Agtelse, som deres Fortjenester kunne tillade dem at gjøre Fordring paa; derfor ere de ikke stufede. Verden elsker sit Eget nu som altid, og hader det som ikke er af Verden. Verdens Had

„som ligger i Mørke“, var den Arv, som Frelseren lovede Alle, som vilde følge ham.

I Sandhed, Beretningen om de Forenede Staters Kabinets Beslutning, har sine lyse Sider for de Hellige. Den udvider deres Begreber om Guds Værks Storhed, med hvilket de har den Ære at være forenede. Den er kun et yderligere Vidnesbyrd til Dem om dets tiltagende Betydning. De Forenede Stater have tilsyneladende set det i dette Lys, thi ikke alene have de selv gjort Skridt til deres Undertrykkelse, men ogsaa paakaldt nogle af den saakaldte Kristendoms ledende Nationer til at laane dem en hjælpende Haand. Den store amerikanske Republik's Regjering er ide af Stand til, alene at kunne beskjæmpe dette store Spørgsmaal, som fylder Nationen med Skræk. De Hellige i Utah og tilgrændsende Territorier, tælle omkring 200,000, hvorimod de, som ikke sympathiserer med disse, løbe op til 48,000,000. Uagtet denne overordentlig store Ulighed i Antal, ere de Forenede Stater dog meget ivolige og frygtfomne blot ved at se deres eget Antal formindsket. Som Følge af denne Frygtfomhed har den store Republik „paa den venstabeligste Maade“ henvendt sig til nogle af Europas ledende Magter for indstændig at bede dem om at være dem behjælpelige med, at de Helliges Tal i Utah ikke bliver forøget ved Tilgang af Profelyter fra Udlandet.

Et af to Resultater synes uundgaelig at maatte flyde herfra. Enten giver Kabinettets Note den store Republik et Staar, eller ogsaa hæver den de Sidste-Dages Helliges Samfund i Vejret. Vi kunde være fristet til at sige, at den gjør begge Dele. Naar 48,000,000 Memieser paakalde de andre Nationers Hjælp til at forhindre, at et Samfund paa 200,000 bliver forøget, er dette et Kjendetegn paa, at dette lille Samfund er i Besiddelse af forholdsvis stor Magt og at den store Republik's Magt er betydelig svækket. Dette er indlysende, eller vilde deres klagende Raab om Hjælp ikke lyde. Vi ville her gengive en Aabenbaring, som er givet gennem Seeren Joseph Smith i Maret 1830. „Men nu giver jeg Dig den Befaling, at Du skal døbe med Vand og de skulle aamamme den Hellig-Land ved Haandspaalæggelse ligesom Apostlene fordem. Og det skal ske, at der skal blive en stor Gjærning i Landet, endog blandt Hedningerne; thi deres Daarfab og Vederstyggeligheder skulle vorde aabenbarede for alle Folks Dju.“ Den sidste Del af det Anførte finder Bekræftelse i den foreliggende Gjenstand. De givne Instruktioner viser tydelig Regjeringens Hensigt: „retslig at ville forfølge Enhver i Utah, mod hvem der foreligger Beviser for, at han i navnte Henseende har krenket Loven.“ Hvor opbyggeligt maa ikke dette Stykke Ryhed være for Regjeringerne i England, Tydskland, Norge, Sverrig og Danmark. Med hvilken Benndring maa de ikke sne op til en saa stor Republik, som saa pludselig kan tage en saa glimrende Beslutning. Tænk blot, en stor Nation er isærd med at sætte de Love i Kraft, som deres egen lovgivende Forsamling selv har indstiftet! Tænkende Engländerne, Tydskere, Normænd, Svenskere og Danske kunde prøve paa at rive Glansen af dette smukke Maleri, ved at lade det Faktum komme i Betragtning, at Lovene blive anvendte paa Lykke og Fromme.

Naturligvis forvente vi neppe at kunne overbevise de Jordomsfulde og mindre Tænkende om, at der ikke er en stor Del Naragtighed i Regjeringens Note; men dem, som ønske at optræde som Republikkens Forsvarere, kunde komme frem med

den Paastand at den Lov, som er omtalt, er af en ualmindelig Bestaffenhed. For det Første er den aldeles ingen Lov, da den er i Modstrid med den amerikanske Grundlovs Aand og Bogstav, hvilken forbyder Kongressen at vedtage nogen Lov, som forhindrer „fri Udøvelse“ af nogen Religion. Denne Lov, tilsigtet at undertrykke en vis Religions Grundføtning, er grundlovsstridig. De Forenede Staters Højesteret har erklæret Loven for at være grundlovsstridig, skjøndt de meget godt vide, at den ikke er det. Det vil derfor kunne ses, at Loven, som vi have henvist til, ikke er en almindelig Lov. Da den er grundlovsstridig og Regjeringen er vel vidende herom, maa de søge at gjøre saa megen Kvalm som muligt for at opholde Mødet til at nærme dem en Sag af saa vitterlig Uretfærdighed. Vi antage, at de Fleste af os have lagt Mærke til, at et Parti, som optager den vrangne Side af et Spørgsmaal, almindeligvis gjør megen Larm og tage deres Tilflugt til mindre ærlige Midler til hvad de mangle i Beviser.

Zion er lig „en Stad sat paa en Høj.“ Hendes Lys skal skinne og hendes Ry sprede sig til enhver Nation. Den Ugudelige skal rase og Folket vandre i Mørket, men Jordens Gode og Ædle ville blive samlede under det Banner, som er blevet oprejst for de Fortrykte af alle Nationer. Rygtet om Planer, som blive lagte til hendes Skade, og hendes Spørms og Døtres Undertrykkelse, vil udsprede hendes Ry, og foranledige de Retfærdige til at undersøge Bestaffenheden af det Jrefsens Lys, som hun tilbyder hele Verden. — Ere de Hellige venneløse? Deres talrige Tilfælde af Udfrielse fra Undertrykkerens Magt, deres mærkværdige, forunderlige Historie svare i Stemmer, højere end Himmelens Torden: AG! Han som var deres trofaste Ven, da Modgangens mørke Skyer hængte truende over dem, vil ikke svigte dem i Fremtiden. Den Gud, som har udbrakt sin Haand for at samle sine Udvalgte fra de fire Verdenshjørner, er deres Ven, og han vil gjøre, at de, som sætte Snarer for deres Fødder, ville falde i de Grave, de selv have gravet. De Helliges Hjemvandring vil vedblive, Zion vil opvoxe og Retfærdighed vil forene sig med Tilkendegivelsen af den Allerhøjestes Magt til Fordel for dem, indtil han, som er deres store Ven, Herre og Hoved, vil komme og tage Bolig i deres Midte.

Ankomst. Efter en behagelig Rejse ankom hertil den 19de August, Ældsterne N. Wilhelmsen og D. Sonne fra Utah. Vi ønske dem hjerteligt velkomne og nedbede Guds Betsignelse over deres Arbejde.

Ældste Wilhelmsen er af Kirkens Præsidentskab kaldet til at overtage Præsidiatet over den skandinaviske Mission, som Ældste N. C. Flygares Eftertræder.

Alle Breve, vedkommende den skandinaviske Mission, bedes adresserede til N. Wilhelmsen, Lorenzengade Nr. 14, 1 Sal.

Kaldelse. Ældste D. Sonne er kaldet til at arbejde i Aalborg Konference, under Præsidentens Ledelse.

Betinget Frelse, Fortættelse fra Side 359.

Med en saadan Overflod af Vidnesbyrd fra Skriften, som stadfæster Læren om Frelse ved én Herre, én Tro, én Daab, ét Præstedømme, ét Evangelium, hvorledes kan da ikke vort Sind oprøres, naar vi høre, at Religions-Lærere, med Bibelen i deres Hænder, have den Uforskammethed at love os Frelse ved hvilken som helst Herre, hvilken som helst Tro, hvilken som helst Daab, hvilket som helst Præstedømme og hvilket som helst Evangelium vi vælge. Nogle have endog saa den grændseløse Frækthed at fortælle os, at vi kunne blive frelst, aldeles uden noget Præstedømme eller Daab! O, hvor have ikke vore Dine været forblindede! Hvorledes ere vi ikke blevne bedragne! Hvor frygtelig ere vi ikke blevne førte bag Lyset! Hvor fuldkomne have vi ikke været „fortryllede“! Hvorledes har Sandheden ikke været gjort til Fabler! Hvorledes har ikke Guds Ord været sat ude af Kraft ved Menneskenes Traditioner! „Vore Fædre arvede dog Falskhed, ja Forsængelighed; og det kunde intet gavne dem.“

Menneske, staa frem i al din Naturs Værdighed og Uafhængighed! Rejs Dig i din Karakters hele Stoltthed og erklar med opløftet Haand, at Du ej længer vil forblindes ved Præstekraft. At religiøse Lejesvende ikke skal drive deres uforkammede Bedragerier videre! Bryd Ederes Lænker! Kast Naget af Ederes Skuldre! Erklar Eder selv for fri! Vær ansvarlige for Eder selv og paalæg Eder Guds Søns Frihed. Hør selv, tank selv, døm selv, haud selv, og I ville vide for Eder selv, at enhver Profet, som kommer med „Herrens Ords Byrde“, prædiker Læren om betinget Frelse. Fremkomsten af en ny Profet beviser, at Folket er vildfarende. Fremkomsten af en Herrens

Profet har altid og vil altid bringe med sig Frelse eller Fordømmelse til det Folk, til hvilket han er sendt. Jehovah spørger ikke med Menneskene, men forventer at blive hørt og adlydt gennem hans Tjenerne Profeterne.

Herren har aldrig sendt to eller flere hinanden modstridende Budskab til noget Folk. Det er aldeles uføreneligt med hans Egenkab og Fuldkommenhed. Naar To komme frem med den Paastand at være sendt af Herren til et og samme Folk med hinanden modstridende Budskab, er det en upaatvivlelig Sandhed, at En af dem eller dem Begge ere falske Lærere, Bedragerere, som kun have i Sinde at fede og madske sig ved Folkets Lettroenhed. Det Budskab, som en sand Profet bringer, er altid afgjørende og betinget. Den er Bekræftelse eller Forkastelse. Den viser sig at være en Livslugt til Liv eller en Dødslugt til Død. Der er ingen Middelvej. Folket maa enten antagme eller forkaste den. Derjom de antagme den, vil det tjene til deres Salighed, derjom de forkaste den, deres Fordømmelse. Det er en bestemt Lov, en Sandhed, som beviser sig selv uden Grunde og uden Bevis. Derjom et Folk, til hvem Jehovah sender et Budskab, havde Lov til at forkaste eller antagme det uden at blive underkastet Straf, ere de ikke ansvarlige Stabninger. Jehovah har ingen Magt over dem; de ere hans Lige, — og hvem tænker paa at vise Lydighed til deres Lige, i Særdeleshed naar disse vore Lige sende Budskab til os, som fordrer blind Lydighed, og opfyldt med frygtelige Trusler i Tilfælde af Ulydighed? Visselig Ingen. Vi vilde behandle Budskabet og dets Ophavsmænd med fuldkommen Foragt.

I et saadant Forhold staa de, der

modsatte sig Læren om betinget Frelse overfor den almægtige Jehovah.

Dersom Lutheranismen er sand; dersom de lutheranske Præster ere sendte af Gud, da er enhver anden Religionsform et stort Bedrageri og alle andre Præster, falske Lærere, store Bedragerere, som ikke have den mindste Myndighed fra Gud. Enhver, som ikke bliver Lutheran, bliver for dømt, og Enhver, som bliver en sand Lutheran, bliver frelst.

Er derimod den romerske katolske Kirke den sande Kirke og dens Præster sendte af Gud, da er Lutheranismen og „Mormonismen“ og enhver anden „isme“ falsk og deres Præster falske Lærere; dersom vi tro deres Ord vil det ikke frelse os; dersom vi forkaste deres Budskab ville vi ikke blive for dømt. Dersom den romerske katolske Kirke er sand, kunne vi ikke blive frelst uden ved at blive romerske katolske. Ingen anden Religion vil frelse os eller gavne os det Allermindste, og ingen anden Religion kan for dømmes os. Dersom den romerske katolske Religion er falsk, kunne vi ikke blive frelst ved den, ligesaa lidt som vi kunne blive for dømt ved den. Det er altsammen magtesløst, det er mere end forgæves.

Jeg har lagt Mærke til at mange Folk have en vilde, flygtig og ubestemt Forestilling om, at det har ikke saameget at betyde hvilken Religion man følger, kun at vi ere oprigtige. Dette er en saatom Ide, at der neppe burde lægges Mærke til den. Den er for overladist til at være sand. En væsentlig, forudgaaende Nødvendighed for Frelse, er at være i Besiddelse af en ret Aand, men

ikke Alle ville erkjende, at en anden væsentlig, forudgaaende Nødvendighed er sand aandelig Føde. Vort Legeme fordrer ikke alene en god Maade, men ogsaa god Føde. Saaledes er det ogsaa med vor Aand, ellers vil den ikke blive sund længe.

Gud har aldrig og vil aldrig frelse en eneste Sjæl ved Hjælp af en falsk Religion eller ved falske Profeters Mellemkomst. Han vil ikke give Frelsens Glans og Magt til Bedragerere eller Bedragerier, men han vil dømmes hele Verden ved det System, det Evangelium, det Præstedømme, den Mand, som „han haver beskikket dertil“, og ved ingen Anden. Naar Arbejdet af falske Religioner og falske Profeter bliver fremlagt for Guds Domstol, vil al Verdens store Dommer sige — „Hvem har fordret dette af Eders Hænder? Gaar bort fra mig, I Forbandede, jeg kender Eder ikke.“ Da, om ikke før, vil Alle kjende for dem selv Læren om betinget Frelse. Da vil det blive sjensynligt for Alle, at Guds Bemyndigede og dem alene have Magt til at binde paa Jorden og binde i Himmelen. Frelse vil være indskrænket ubelukkende til dem, som have adlydt Guds bemyndigede Tjeneres Advarselsskrift, og Fordømmelse vil blive forkyndt, ubelukkende over dem, som have forkastet disse Tjeneres Røst. Hvad bliver der da af Sekterismen? Den vil blive udspredt for Himmelen sine fire Vind. Den vil krympe sig i Støvet for Ewig Sandheds Majeestet. Den vil blive opløst og overdøvet af Guds Børns triumferende Jubelraab.

En anden Martyr for Sandheden.

Et Navn er blevet tillagt Listen over Martyrerne. Sjælene under Alteret, som vente paa Gjenløsningen af Legemet og vor Guds Frelse, ere et Trin nærmere Gjengjældelsens Time, da Herren vil hæve deres Blod. En anden ædel Mand er gaaet bag Sløret for at for- ene sig til Rækken af dem, som døde for Herrens Ord og Jesu Vidnesbyrd.

Angaaende denne Gjenstand, med- dele vi Følgende fra «Deseret News».

„Vi havde i Morges et Besøg af Ældste Rudger Clawson, som i Aftes kom hjem med Legemet af sin myrdede Vedsager, Ældste Joseph Standing. Efter hvad vi erfare, ere Gjerningsmandene til denne skjændige Daad blevne ophidsede dertil af tre „kristne“ Præster, to Methodister og en Baptift, hvilke — skinsyge over det vogende Hælb, som fulgte Mormon- Missionærernes Arbejde i den Egn — i Heden af deres hellige Zver, havde i deres Prædiken ladet falske Bemærkninger, som bleve optagne af de uvidende Gjernings- mand, som en Tilskyndelse til deres gru- somme Daad. Til Gænst for denne Paastand kan anføres, at En af Snig- morder-Banden var en Baptift-Kapellan ved Navn Benjamin Clark. Vi ville nu gjengive de nærmere Omstændigheder ved Mordet, saaledes som fortalt os. Ældste Standing og Clawson havde opholdt dem hos Mr. Henry Holston omtrent tre Mile fra Barnells Station, Whitfield County, Georgia, hvilken Henry Holstons, stjøndt han ikke var Medlem af Kirken, dog var meget venligsindet overfor Sagen; de vare gaaede gjennem en Skov for at besøge en Sidste-Dages-Hellig, som boede halvanden Mil borte, og kom nu kl. omtrent 10½ til Mr. Holston, for der-

efter at gaa til Rome, hvor de vilde overvære en Konference. Før de naaede Huset, kom tre Ryttere ridende mod dem, som befalede dem at standse, og begyndte at signalisere til deres Kammerater bag- ved og raabte: „Vi har faaet dem, vi har faaet dem!“ Da Rytterne, som mid- lertid vare blevne forstærkede med ni Andre tilføds, som vare bevæbnede til Landerne med Knipler, Pistoler og Ge- varer, strede til at fængsle Ældsterne, spurgte disse om Grunden hertil og af hvilken Myndighed de bleve anholdte, hvortil de svarede, at dette kunde de tids- nok faa at vide, og trods deres Bægring bleve de hurtigt førte bort fra Huset og dybere ind i Skoven. Paa Vejen mødte de en ung Pige, Miss Mollie Hamlin, som havde seet Banden passere forbi deres Hus om Morgenen, og var sendt ud for at advare de unge Mand om deres Komme. En af Mandene tiltalte hende med: „Nu har vi faaet fat paa Jeres Brødre, og nu skal Luren snart komme til Jer.“ Undervejs slog Benj. Clark, Baptisten, Ældste Clawson i Bag- hovedet med den knyttede Haand. Den Sidste suublede og havde nær falden, men undgik det, kastede blot et Blik paa sin nidningagtige Angriber og forhatte sin Gang. Hans Selvbeherfelse opmun- trede Clark, som snart efter igjen hævede sin Stot for at flaa, men blev forhindret deri af sine Kammerater. Ældsterne bleve jagte, at det var deres Hensigt at give dem en „god Dragt Prygl“, og spurgte dem gjentagne Gange, hvor om- trent Præsident Morgan befandt sig, om han var i Salt Lake City og naar han da agtede at vende tilbage til Georgia. I Gjenfvar paa en Bemærkning af Bro-

der Clawson, at han var under Lovenes Bestyttelse og at de Forenede Stater var et Land med religiøs Frihed, sagde En af Pøbelen: „I Georgia er der ingen Lov for Mormoner, og Regjeringen er mod Jer.“

De standsede ved en Kilde for at hvile, og tre Mænd tilhøst forlode de Dvrigte for at finde et mere affondret Sted, hvor de kunde udføre deres Hensigt, og En af dem sagde: „Gentlemen, jeg er Kaptain for Troppen, og jeg vil lade Jer vide, at dersom I fra idag af kommer tilbage til denne Del af Landet, blive I hængte.“ De Dvrigte tiltalte ogsaa Brødrene i det samme spottende og raa Sprog. Omkring 20 Minuter efter at de havde gjort Holdt, kom de tre Ryttere tilbage og raabte: „Følg os!“ Det var i dette Øieblik, at Ældste Standing paa en eller anden Maade kom i Besiddelse af en Pistol fra En af dem, og, ved Tanken om, at de nylig vare blevne truede med Døden, og ved den grusomme Tortur, som de nu skulde underkastes, traadte frem og rettede Vaabenet mod Rytterne og sagde: „Overgiv Jer!“ Hurtig som Tanken rejste En af Troppen, som sad paa den venstre Side af Ældste Standing, sig op og stød ham i Hovedet. Ruglen gik ind over det venstre Øje, som blev trykket ud, og gik ud omtrent en Tomme højere paa Panden. Han vaklede to Gange og faldt derpaa til Jorden uden næppe nogen Lyd. Alles Øjne vendte sig nu mod Ældste Clawson, som hurtig saae sig omkring for at betragte Stillingen, da en af Mændene, som troede, at han vilde undløbe eller yde Modstand, sagde: „Skyd den Mand!“ Ældste Clawson, som troede at hans sidste Stund var kommen, da han havde Munden af tolv Vaaben for sine Øjne, folbede sine Arme og sagde roligt: „Skyd.“

Hans Koldblodighed og Resignation forbløffede Ridding-Hoben og de sænkedes deres Genærer. Broder Clawson vendte da sin Opmærksomhed til sin Kammerat, og medens han undersøgte Saaret, nærmede en af Mændene sig ham og sagde: „Han stød sig selv, gjorde han ikke?“ Seende Nødvendigheden af at være forsigtig, svarede han: „Jeg ved det ikke.“ Nogle Andre kom frem med en snild Udflugt og søgte at overtale ham til at foregive, at hans Broder havde hændelsesvis dræbt sig selv, da han vilde bringe sit Vaaben i Stilling. Clawson forblev tavs, og brød sig ikke om at svare, at han havde været Vidne til Ældste Standings Død og at denne havde haft sit Vaaben rettet bort fra sig selv, da han blev skudt. Han blev tilladt at gaa til Holstons Hus for at faa Hjælp, da Ældste Standing allerede havde draget sit sidste Aandedræt, og da han naaede dertil, bad han Mr. H. at drage Omsorg for Liget, medens han gik til Catoosa Springs efter en Koronator. Omtrent 5 Mile fra Stedet mødte han nogle af Gjærningsmændene, som spurgte ham hvor han skulde hen. Han pegede mod Vest, og da de troede, at han vilde forlade Landet, lagde de ham ingen Hindringer i Vejen, men rede hurtigt bort. Ankommen til sit Bestemmelsessted, telegraferede Ældste Clawson til Guvernør Colquit af Georgia, til Statsadvokaten for Whitfield County og til Præsident Morgan i Salt Lake City.

Samme Nat blev der holdt et Forhør over Liget, hvorved bleve fremsførte, foruden Ældste Clawsons Vidnesbyrd, ogsaa deres Vidnesbyrd, som havde set Banden i Nabølageret og gjenkjendt dem. Eftersyn af Liget godtgjorde, at foruden det første Skud, havde Morderne gjennemboret Legemet flere Gange, og skudt en Ladning Skud i den venstre Kind. Følgende er

Koronator Juryens Kjendelse, offentliggjort i Independent Headlight, Dalton, Georgia, for 26 f. M.:

„Vi, Juryen, som have foretaget Undersøgelse af Liget af Joseph Standing, have forhørt Vidnerne i Sagen, og vor Undersøgelse af Liget har godtgjort, at Døden er fremfaldt ved Gevær og Pistolskud, som have bestaaet af Hals og Hoved. Nævnte Saar ere frembragte ved 20 eller flere Skud af Geværer og Pistoler, i Hænderne paa David D. Nations, Jasper N. Nations, A. S. Smith, David Smith, Benj. Clark, Wm. Nations, Andrew Bradley, James Fawcett, Hugh Blair, Jos. Nations, Jefferson Hunter og Mack McClure. I Medfør af ovennævnte Kjendsgjæringer, anbefale vi, Juryen, Koronatoren af nævnte

County, uophødelig at udsædige Arrestordre mod ovennævnte Personer.“

Broder Clawson siger, at den almindelige Stemning hos Folket i den Egn, hvor Mordet skete, er Afsky for Morderne og Sympathi for den Af-døde.

Efter at have faaet Legemet nedlagt i Kiste, afrejste Ældste Clawson med dette og ankom, som bemærket, i Aftes hertil. Ved Ogden Station blev han modtaget af de unge Mænds Forening som ledsagede ham til Utah Central Banegaard, og ved Ankomsten hertil Byen blev han ved Stationen modtaget af en stor Mængde Menneſter. Liget blev ført til Sexton Taylor for at forberedes til Begravelse Søndag Morgen.

Ældste Standing vilde have været 25 Aar gammel den 5. October.

Blandinger.

En Piece har været offentliggjort i Amerika, i hvilken Forfatteren, Professor Grimmer, bestemt paastaar, at: „Fra 1880 til 1887 vil være ét universalt Døds-Karneval“, Afiens Befolkning vil uddø, Europas tilnærmelsesvis ogsaa, Amerika vil tabe 50 Mill. Menneſter. Foruden Plagerne ville vi have Storme og Stormfloder, Bjergene ville „nedkaste deres Toppe i de frugtbare Dale“, Sømandene ville gaa til Grunde foranlediget ved „Forstyrrelse af Magnet-Naalen“, og Der ville fremkomme og forsvinde i Mid-Oceanet. Alle Dyrene, Fuglene og Fiske vil blive ødelagte; Hungersnød og indbyrdes Splid vil tilintetgjøre de fleste af de menneſkelige Væsen, som maatte blive tilbage fra Plagerne; og sluttelig „to Jldaar“ — fra 1885 til 1887 — vil rage som en Furie enhver Del af Kloben. I 1887 vil „Bethlehems Stjerne vise sig i Cassiopias Stol“, — de endelige Resultater ville blive en Verdens-Krig og uhyre Dødsopbyggelse og Skibsvrag. Nord-Amerika vil igjen blive indviklet i en Borgerkrig, undtagen at en „Napoleon rejser sig og kvæler den; men, under disse frygtelige Dage vil Pacifik-Staterne være et sandt Freds-Paradis, sammenlignet med den frygtelige Strid og Ødelæggelse, som vil rage over Verden.“ De Faa, som maatte leve til 1887, ville have Grund til at være taknemmelige.

Ejendommeligt Parlament. Den Haytis Parlament maa være en ejendommelig lovgivende Forsamling. Mandagen den 30te Juni opstod der, ifølge Port-au-Prince, en Ordstrid mellem Monsieur Petit Canal, Præsidentens Broder, og Monsieur de Lorme. Den Første skjød og dræbte den Sidste. Tumulten blev almindelig, og Deputeret-Kammeret blev snart forvandlet til et Slagterhus. Ved Siden af at Medlemmerne skjøde paa hinanden, kom Folketoben og Politiet i Slagsmaal, og Resultatet blev, at ikke mindre end fyrretyve Deputerede, foruden en Mængde andre Personer, bleve dræbte.

Som en Slutningsakt til disse barbariske Volds handlinger, gennemstrefede Regjeringens Tropper Gaderne med deres dødbringende Mitrailleurer og satte Ild paa forskjellige Rækker Huse, ved at nedkaste Bomber mellem dem, hvilket forandrigede yderligere Tab af Liv og Ødelæggelse af Ejendom.

Ildebrande i Rusland. Ifølge officielle Indberetninger fra de forskjellige Guvernører har der i Løbet af Juli Maaned fundet 2833 Ildebrande Sted i Rusland, hvorved der er foraarsaget Skade til et Værd af 6,003,338 Rubler. I 424 Tilfælde har der foreligget Brandstiftelse, 674 Brande ere foraarsagede ved Uforsigtighed og 372 skyldes Lynnedslag; i de 1363 Tilfælde er Ursagen til Ildens Opkomst endnu ubekjendt.

Død i Logan City den 16de Juni 1879 Knud Tørgesen, født den 12te Januar 1833 i Bjerketjør, Sandeløv, Norge; blev Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i 1864 og emigrerede til Utah 1865.

Broder Tørgesen efterlader Hustru med 5 Børn, hvilke begræde Tabet af en trofast Forsørger og Fader

Død i Salt Lake City den 24de Juli 1879 Spster Thora Amalie Peterfen af Lungeseber. Af-døde var født i Kjøbenhavn den 26de Mai 1852 og emigrerede med sidste Emigrationssejlskab. Hun døde som en trofast Sidste-Dages Hellig, med Haabet om en herlig Opstandelse.

Indhold.

Betinget Frelse	353, 363.	Kaldelse	362.
Redaktionens Bemærkninger:		En anden Martyr for Sandheden	365.
Et andet Korstog mod de Hellige	360.	Handlinger	367.
Ankomst	362.	Dødsfald	368.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare.

Lorenzønsgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. C. Bording.